

คำวินิจฉัยของประธานศาลอุทธรณ์

ที่ ๑๗๗/๒๕๕๑

ศาลอุทธรณ์

วันที่ ๑๖ เดือน ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๕๑

คดีของศาลจังหวัดลำพูน

หมายเลขคำที่ ๒๔๑๗/๒๕๕๑

ระหว่าง

ห้างหุ้นส่วนจำกัด สิ้นสุดาพาณิชย์

โจทก์

ห้างหุ้นส่วนจำกัด เอส.เอ็น.เทค ที่ ๑

นายสุรศักดิ์ แก้วสอาด ที่ ๒

จำเลย

โจทก์ฟ้องว่า โจทก์เป็นนิติบุคคลประเภทห้างหุ้นส่วนจำกัด ประกอบธุรกิจจำหน่ายสินค้าประเภทวัสดุก่อสร้าง จำเลยที่ ๑ เป็นนิติบุคคลประเภทห้างหุ้นส่วนจำกัด มีจำเลยที่ ๒ เป็นหุ้นส่วนผู้จัดการ จำเลยที่ ๑ ทำสัญญาซื้อเชื่อสินค้าประเภทวัสดุก่อสร้างในวงเงิน ๕๐๐,๐๐๐ บาท กับโจทก์ ตกลงชำระค่าสินค้าภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันรับสินค้า หากผิดนัดยอมเสียดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี มีจำเลยที่ ๒ ทำสัญญาค้าประกันยอมรับผิดอย่างลูกหนี้ร่วม จำเลยที่ ๑ ซื้อและรับสินค้าประเภทวัสดุก่อสร้างไปจากโจทก์หลายครั้ง และได้ส่งจ่ายเช็ค ๖ ฉบับ เพื่อชำระค่าสินค้า เมื่อเช็คทั้งหกฉบับถึงกำหนด โจทก์นำไปเรียกเก็บเงิน แต่ธนาคารตามเช็คปฏิเสธการจ่ายเงิน โดยให้เหตุผลว่า เงินในบัญชีไม่พอจ่าย จำเลยที่ ๑ ต้องรับผิดชอบชำระหนี้ตามเช็คพร้อมดอกเบี้ยให้แก่โจทก์ จำเลยที่ ๒ ในฐานะหุ้นส่วนผู้จัดการของจำเลยที่ ๑ และเป็นผู้ค้าประกันต้องร่วมกับจำเลยที่ ๑ รับผิดชอบโจทก์ โจทก์ทวงถามแล้วแต่จำเลยทั้งสองเพิกเฉย ขอให้บังคับจำเลยทั้งสองร่วมกันชำระหนี้พร้อมดอกเบี้ยแก่โจทก์

ศาลจังหวัดลำพูนเห็นว่า กรณีมีปัญหาว่าคดีนี้เป็นคดีผู้บริโภคหรือไม่

/จึงส่ง...

จึงส่งคำฟ้องให้ประธานศาลอุทธรณ์วินิจฉัยตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภคน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๘

พิเคราะห์แล้ว ตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภคน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓ คดีผู้บริโภคนหมายความว่า (๑) คดีแพ่งระหว่างผู้บริโภคนหรือผู้มีอำนาจฟ้องคดีแทนผู้บริโภคนตามมาตรา ๑๕ หรือตามกฎหมายอื่น กับผู้ประกอบการธุรกิจซึ่งพิพาทกันเกี่ยวกับสิทธิหรือหน้าที่ตามกฎหมายอันเนื่องมาจากการบริโภคนสินค้าหรือบริการ ได้ความตามคำฟ้องและรายงานกระบวนพิจารณาว่า โจทก์ผู้ประกอบการจำหน่ายสินค้าประเภทวัสดุก่อสร้าง โจทก์จึงเป็นผู้ขายและเป็นผู้ประกอบการธุรกิจ ส่วนจำเลยที่ ๑ เป็นนิติบุคคล ประกอบธุรกิจรับเหมาก่อสร้าง มีจำเลยที่ ๒ เป็นหุ้นส่วนผู้จัดการ จำเลยที่ ๑ ซื้อสินค้าประเภทวัสดุก่อสร้างจากโจทก์เพื่อไปก่อสร้างหอพักของบุคคลอื่นที่จำเลยที่ ๑ รับเหมาช่วงมา แสดงว่าจำเลยที่ ๑ เป็นผู้รับเหมารายย่อยโดยนำสินค้าที่ซื้อมานั้นไปหาผลประโยชน์สำหรับตนเองอีกทอดหนึ่ง ซึ่งเป็นไปตามวัตถุประสงค์การประกอบกิจการของจำเลยที่ ๑ อันเป็นการประกอบธุรกิจในการค้าปกติของจำเลยที่ ๑ จำเลยที่ ๑ จึงอยู่ในสถานะผู้ประกอบการเช่นเดียวกันคดีระหว่างโจทก์กับจำเลยทั้งสองจึงไม่ใช่คดีพิพาทระหว่างผู้ประกอบการกับผู้บริโภคนเกี่ยวกับสิทธิหรือหน้าที่ตามกฎหมายอันเนื่องมาจากการบริโภคนสินค้าหรือบริการตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภคน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓ (๑) และไม่อยู่ในความหมายของคดีผู้บริโภคนประเภทอื่น

วินิจฉัยว่า คดีของโจทก์ไม่เป็นคดีผู้บริโภคน

วินิจฉัย ณ วันที่ ๑๖ เดือน ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๕๑

